M. ANTONII MVRETI I.C. ET CIVIS R.

HYMNORVM SACRORVM LIBER,

Iussu serenissimi GVLIELMI Ducis Mantuæ, &c. conscriptus.

Eiusdem alia quædam Poematia.

LVTETIÆ,
Apud Mamertum Patissonium, in officina Rob. Stephani.
M. D. LXXVI.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

SERENISS. GVLIELMO DVCI MANTVAE, ET C.

MAGNE *ducum, fetam populis cui fortibus vrbem*
Pulcher olorifero Mincius amne lauat:
Sume datis à te scriptos mihi legibus hymnos,
Néue parùm culti despice vatis opus.
Illi etiam quorum hîc meriti celebrantur honores,
Lucida quos constans vexit ad astra fides,
Non indignantur paruo sibi ture litari:
Atque animum magni muneris instar habent.
Forsitan his olim iuuenis meliora dedissem,
Et mulcere aures dulcius apta tuas.
Sed veniens etiam ingenio est damnosa senectus:
Nec tantùm vires corporis imminuit.
Cùm mihi turgerent meliori sanguine venæ,
Nec curarum animum pondera deprimerent:
Sponte sua numeris carmen mihi mollibus ibat:
Et subitò versus fundere ludus erat.
Nũc & corpus hebet senio, & mens ipsa pigrescit,
Quódque habuit ludo, nunc onus esse putat.

Dulce on⁹ hoc tamē est, quod te mādante subitur,
Et leuiora facit iussa iubentis amor.
Atq; vtinā hæc roseo legat & VINCENTIVS ore
Phœbi & Musarum maxima cura puer:
Qui florescenti paullatim attollitur æuo,
Vt sata se ad fluuii subiicit alnus aquas.
Felix, cui teneris Helicon lustratur ab annis,
Et bibitur volucris fons pede factus equi.
Quem iam ipsa Vranie blandis complexa lacertis,
Stellatas superûm vexit ad vsque domos:
Ostendítque astrorum ignes, cælíque meatus,
Queísque suos peragant legibus illa choros.
Quis scit, an &, cælo dum singula dispicit, inter
Cetera maiores viderit astra suos?
Et quos purpureo contexit Roma galero,
Et qui regali sceptra tulere manu?
Fortunate puer, magnum patris incrementum,
Cui Lachesis net plena aurea fila colo,
Viue diu, vtq; dati poscit tibi nominis omen,
Tende atauos omni vincere laude tuos.
Nec graue sit, dum dona tibi grauiora parantur,
Interea partem carminis esse mei.

HYMNI SACRI.

In die Ascensionis.

VICTAE in perpetuum mortis & inferum
Insignis spoliis, luce nitens noua,
Primúsq; insolitũ Christus iter secans,
Arces in patrias redit.
Natus, nasci iterum nos quoque dum cupit,
Mundo, mortuus est, nos cupiens mori,
Surgens & repetens æthera, nos quoque
Vt possimus idem, dedit.
Christo nunc igitur viuere nos decet,
Vt Christo pariter detur inemori.
Surgentes eadem nos quoque gloria
Puro lumine vestiet.
O per qui te, hominum conditor, ingredi
Castæ adduxit amor viscera virginis,
Nos dignare, tuis artubus insitos,
Voti reddere compotes.
Simplex ætherii numinis vnitas,
Quæ distincta eadem est veráque trinitas,
Aeternis vigeat semper honoribus,
Et terra simul & polo. *Amen.*

In die Pentecoſtes.

Luſtra noſtra tua pectora lampade,
Qui quondam, altiſono ſpiritus à patre,
Luſtraſti vnanimes, miſſus apoſtolos,
Linguis diditus igneis.
Confirma dubios, dirige deuios,
Conſolare tui muneris indigos,
Letalíque animos frigore torpidos
Sanctis ignibus excita,
Mens doctrinam auidè noſtra bibat tuam,
Perſtétque adſiduè tota Deo calens,
Et ſpem firmam in eo conſtituens ſibi,
Terram pro nihilo putet.
O rerum alme ſator, certè homines ſumus,
Quanquam indigna, tuæ plaſmata dexteræ:
Ne fer, quos tua vis ex nihilo extulit,
Aeterno exitio obrui.
Simplex &c.

In die S. Barbaræ.

Qualis, nulla polum nubila cùm tegunt,
Inter clara nitet ſidera phoſphorus:
Talis martyrio conſpicuas micat
Inter Barbara virgines.
Cui ſolus teneris Chriſtus ab vnguibus
Vßit cor nitidum perpetua face,

Cui desiderium, cui fuit vnicus
Spretis Christus amor procis.
Quamuis imperio barbarus aspero
Terreret genitor, quem furor, & mala
Perduxit rabies, vt gladio caput
Natæ demeteret sua.
Vinclis illa quidem libera corporis
Felix ad superos protinus euolat.
Sed Christus sceleratum in Stygias patrem
Sedes fulmine deijcit.
Simplex &c.

In Aduentu.

VErbum, quo omnipotens condidit omnia,
Summi præualidum consilij angelum,
Vatum plena Deo pectora dixerant
Venturum, vt fieret caro.
Primi quo maculam dilueret patris,
Serpentísque vafri contereret caput:
Præclusámque homini morte recluderet
In cælum propria viam.
Ergo turba patrum, carcere liberos
Qui longo per eum se fore viderant,
Cælum suspiciens, luctisonis dabat
Carmen lugubre vocibus.
O qui pollicitis applicitos tuis,
Quamuis cuncta potes, fallere non potes,

Longas tolle moras, & citò, quem tibi
Certum est mittere, mittito.
Simplex & c.

Commune beatæ Virgini.

O Solis nitido lumine pulchrior
Virgo, constituit quam Deus vnicam
Expertem maculis omnibus, ut fores
Nato digna parens suo.
Te quondam Gedeon vellere in vuido,
Intactáque nouis imbribus area:
Te cincto innocuis legifer ignibus
Agnorat prius in rubo.
Rebus principium qui dedit omnibus,
A te, dum se hominum caussa hominem facit,
Sumpsit principium, quique alit omnia,
Pastus lacte tuo est puer.
Per te quod mulier perdiderat vetus,
Humano generi redditur auctius.
Tu clausas miseris heu nimium diu
Cæli prima aperis fores.
Simplex & c.

In Natali Domini.

O Nox vel medio splendidior die,
Cuius per tenebras, virginis integræ

Ex aluo nitida sol nouus emicat,
Complens omnia lumine.
Aeterno imperio qui regit omnia,
Humanúmque Deo conciliat genus,
Is nunc sub tuguri vilis operculo
Nascens pauperiem docet.
Pastores ouium, dum gregibus suis
Intenti vigiles excubias agunt,
Primi hunc angelico carmine nuncium
Lætis auribus hauriunt.
Grata est haud dubiè simplicitas Deo.
Grata est vita, dolis quæ procul omnibus
Rectum sponte sua perpetuò colit,
Et priscam retinet fidem.
Simplex &c.

In die S. Stephani.

LEuita iuuenis fortia pectora
Ornari solitus tempus honoribus,
Primus martyrij qui sibi lauream
Vitæ prodigus induit.
Tundebat lapidum, grandinis in modum,
Denso turba fremens imbre sacrum caput:
Numquam mota suo sed tamen est loco
Mens sancto ebria spiritu.
Sed se se in mediis ictibus erigens,
Et cælum penetrans, En, ait, en eum

Pro quo dulce mori eſt, iam video patris
Ad dextram poſitum Dei.
At tu Chriſte ſinu ſuſcipe me tuo,
Atque his, qui tenebris turpibus obruti
Quo ſe ſe impediant crimine, non vident,
Quæſo te, veniam dato.
Simplex &c.

In die S. Ioannis Euang.

CHriſto præ reliquis carus apoſtolis,
Qui ſupra Domini pectus in vltimis
Diſcumbens epulis compoſuit caput,
Feſta luce canendus eſt.
Felix, cui Dominus iam rigida in cruce
Pendens, iámque neci proximus, & patri
Sanctam ſancto animam tradere cogitans,
Matrem crediderit ſuam.
Felix, qui ſe aquilæ more ſuper polos
Tollens, & nitida in luce Deum videns,
Diuino eloquii flumine filium
Aequalem docuit patri.
Felix, qui ſenio iam grauis, & ſacra
Multa canitie tempora conſitus,
Vt ſi membra leuis corriperet ſopor,
In Chriſti rediit ſinum.
Simplex &c.

In die S S. Innocentium.

CAntemus tenerorum agmina martyrum,
Quos regis rabies abſtulit impij,
Cunas innocuo ſanguine proluens,
Chriſtum perdere dum furit.
O nullis feritas cognita ſæculis,
Materno pueros è gremio rapi,
Perfoſſa vt rutilis corda mucronibus
Lac cum ſanguine funderent.
Heu quis, cùm ſolito raptus ab vbere
Diſtrictúmque pauens ad gladium puer
Blandas carnifici porrigeret manus,
Siccis adſpiceret genis?
Augent angelicos nunc pueri choros,
Et Chriſtum liquido gutture concinunt:
Herodem meritis debita talibus
Pœna in perpetuum premit.
Simplex &c.

In feſto S. Silueſtri.

PRiſcos Roma duces deſine laudibus
Efferre immodicis, qui valida manu
Fines imperii protulerint tui,
Quacumque Oceanus patet.
His ſolus tibi plus contulit omnibus
Sanctorum eximium Pontificum decus

Siluester, dominam qui prius vrbium
Christi supposuit iugo.
Multo te ille prius sanguine martyrum
Resper sam, docuit parcere cædibus,
Et quos mille modis sæua peremeras,
Illorum monitus sequi.
Romam idem precibus nunc quoque, cælitum
Adscriptus numero, perpetuis iuuet,
Et tanti ossa suo quæ gremio viri
Seruat condita Mantuam.
Simplex &c.

In die Circumcisionis.

CIrcumciso agitur lux Domino sacra:
Quæ iam, si dominum ritè libet sequi,
Impura è tumidis omnia nos monet
Circumcidere cordibus.
Vmbra euangelij lex fuerat vetus:
Sed sol exoriens vt tenebras fugat,
Sic sol iustitiæ legitimis suum
Finem ritibus attulit.
Nobis corporeo nil gladio est opus:
Sermo quippe Dei viuus & efficax,
Se se instar gladii mentibus inferens,
Ad viuum omnia per secat:
Quæ semper vitij germina pullulant,
E nostris vtinam cordibus amputet,

Anni principium ...
Vitæ principium ...
Simplex &c.

Anni principium sit simul vt noui
Vitæ principium nouæ.
Simplex &c.

In die Epiphaniæ.

Q*Væ vos caussa, Magi, dicite, perpulit*
E vestris iter huc carpere finibus?
Quem tanto studio quæritis anxij?
Quóue hæc munera pertinent?
Nos stella insoliti luminis huc trahit
Et dux certa viam perpetuò præit,
Iudææ populis quæ cupientibus
Regem significat datum.
Auri istæc sed enim quid sibi pondera?
Myrrhæ mirificus quid sibi vult odor?
Aut quæ, cùm populus sacra Deo facit,
Aris tura solent dari?
Rex auro colitur, tura Deum decent,
Nostri myrrha homines post obitum linunt.
Huic ergo hæc pariter munera congruunt,
Qui & Rex est, & homo, & Deus.
Simplex &c.

A Septuagesima ad Cineres.

E*Heu quàm scelerum non tolerabilis*
Nos vrget miseros sarcina, quæ Dei

Nostris principiò mentibus inditam
Obscurauit imaginem.
Si nos pro meritis accipiat Deus,
Caussæ nil fuerit, quo minus agmine
In tristes tenebris perpetuis domos
Vno præcipitès agat.
Sed semper facilis flecti in eos fuit,
Quos culpæ ex animo pœnituit suæ.
Numquam horum lacrumis & gemitu tulit
Se frustra veniam peti.
Hac spe, quam ipse dedit, poscimus vt graui
Pressos exoneret pondere, néue se
In nostro rigidum crimine iudicem,
Sed mitem exhibeat patrem.
Simplex &c.

A die Cinerum &c.

MVltis tensa epulis viscera dum tument,
Mens oppressa nihil cogitat arduum:
Et more indomiti luxurians equi
Pugnat spiritui caro.
Sed subtracto eadem comprimitur cibo,
Et se spiritui morigeram exhibet:
Qui, cùm nulla grauant pondera sordium,
In cælum celer euolat.
Primus corporeo legifer à cibo
Bis binos decies abstinuit dies:

Quem Christus numerum nos itidem sequi
Exemplo docuit suo.
Sed frustra vetitis os tenet à cibis,
Qui factis animum turpibus inquinat.
Ieiuno adsidua conueniunt preces,
Cúmque his munifica manus.
Simplex &c.

In Dominica passionis.

AEquaeua ingenito progenies patri,
Vitam morte suis redderet vt sua,
Se Christus niuei velleris hostiam
Vltro supplicio obtulit.
O erga immeritos mitus amor Dei,
Natum, quae pietas, tradidit vnicum:
Vt pro mortifera fraude nocentium
Poenas solueret innocens.
O non visum aliàs sacrifici genus,
In quo aeterna Deo sacra facit Deus,
Et mortem moriens opprimit, & sibi
Ipse est victima pontifex.
O crux tincta sacri flumine sanguinis,
Olim supplicium mancipiis graue,
Nunc regum capiti praecipuum decus,
Te flexo colimus genu.
Simplex &c.

In Dominica in ramis palmarum.

Regem pacificum, mœnia dum subit
Vrbis celsa sua, turba manu ferens
Palmarum grauidos obuia termites,
Faustis vocibus excipit.
Hic letas spoliat frondibus arbores:
Hic serta ante pedes florea proijcit:
Supplex ille manus porrigit, hic suis
Terram vestibus obtegit.
Heu mentes hominum. Quis fore crederet,
Quem tantis studiis exciperet frequens,
Post paucos vt eum turba eadem dies
Suffixum adspiceret cruci?
Nil in vita hominis perpetuum datur.
Rebus ne nimium fidite prosperis,
Plerumque hic lacrumis gaudia temperat
Certo consilio Deus.
Simplex &c.

In die Annunciat. B. Virginis.

Ad te sidereis missus ab arcibus
Cùm venit Gabriel, virgo, renuncians,
Te summo ante alias complacitam patri,
Mox matrem Domini fore:
Turbata tibi tunc purpureus genas

Sparsit

Sparsit mente pudor, nescia quòd viri,
Casto, sponsa licet, pectore virginem
Semper te fore voueras.
Verùm idem subitò nuncius addidit:
Istos pone metus. nam tibi iam datum est,
Vt virgo maneas, & tua compleat
Sanctus viscera spiritus.
Tunc ore ex roseo vox tibi prodijt,
Testis mirificæ certa modestiæ:
Ecce ancilla Deo subdita, nil moror:
Fiat, quod Dominus iubet.
Simplex &c.

In die Paschæ.

POnatur lacrumis iam modus, & nouis
Templorum resonent atria canticis.
In vitam reduci nam Domino sacer
Poscit lætitiam dies.
Lux post Christi obitum tertia venerat,
Cùm spes sancta moræque impatiens amor
Matronas parili nomine nobiles
Visendum ad tumulum vocat.
Tum motum lapidem, tum lapidi vident
Innixum niueis vestibus Angelum:
Qui, quo sollicitis eximeret metum,
Pauca & certa locutus est.
Non hoc amplius est quem petitis loco.

In vitam rediijt Christus ab inferis.
Ite, & discipulis hæc eadem date
Summi nuncia gaudij.
Simplex &c.

In festiuitatibus S. Crucis.

GEntes, nulla quibus notitia est Dei,
Armis, imperio, prole superbiant:
Nobis, queis melior spiritus obtigit,
Sola est in Cruce gloria.
Lignum prima homini pernicies fuit,
Cùm primus vetitam contigit arborem
Captus femineis illecebris parens,
Quo se perdidit ac suos.
Sed pòst, lignum homini certa salus fuit,
Cùm scandens patulam Christus in arborem,
(Aeternus fieri sic voluit parens)
Vitæ restituit suos.
Crux hostes hominum sola procul fugat.
Crux sola insidijs munit ab omnibus.
Aduersa intrepidus despiciat, licet,
Cuius spes Cruce nititur.
Simplex &c.

In natiuitate S. Ioannis Bapt.

SAnctorum soboles sera parentium,
Solis perpetui prodrome lucifer,
Qui nascens hilaras omnia, dum tuum
Natalem colimus, faue.
Nondum natus eras, cùm dominum tamen
Nondum castæ vtero virginis editum
Agnosti exsiliens, & quatiens nouo
Matris viscera gaudio.
Mox & magnanimus tesqua petis puer,
Et victu populos horridus admones,
Factis abstineant turpibus, & viam
Aduentante parent Deo.
O cui voce sua maximus arbiter
Laudem supra homines egregiam dedit,
E cælo adsiduis, quæsumus, adiuua
Cultores precibus tuos.
Simplex &c.

In die S. Laurentij.

LAurenti canimus nobile prælium,
Qui cùm visceribus flammam aleret suis,
Et cratem roseo sanguine spargeret,
Subiectis ruber ignibus,
Constanter Domini perstitit in fide,
Ambustúmque latus carnifici exhibens,
En istam rabiem quo magis expleas,
Hoc iam coctum, ait, est: vora.

Tanto corporeis ignibus acrior
Christi ardebat amor pectore in intimo.
Sic mens tota Dei feruida spiritu
Sensum corporis hauserat.
Nunc nobis solito more rogandus est,
Iratum vt meritò conciliet Deum,
Et quos mirifici roboris instruit
Exemplo, precibus iuuet.
Simplex &c.

In die Transfigurationis.

QVam crebro dederat discipulis fidem,
Confirmare modis dum studet omnibus,
Tres secum comites montis in ardui
Adsumpsit Dominus iugum.
Illic frons radiis cincta micantibus,
Solaris nituit lampadis in modum:
Tum, qua tectus erat, protinus est niui
Vestis reddita concolor.
Cum Christo gemini visi etiam senes,
Et iussa ad populum cui dederat Deus,
Et qui sidereas visus erat domos
Quadrigis petere igneis.
E nubis nitidæ quinetiam sinu
Hæc dicta omnipotens intonuit pater:
Hic est, quem eximiè diligo, filius.
Huius iussa capeßite.
Simplex &c.

In die assumpt. B. Mariæ.

Regnator superûm quo nitidam die
Matrem sidereis arcibus intulit,
Et supra Angelicos conspicuam choros
Stellanti statuit throno:
Quæ cælo fuerint iubila, qui sonus,
Quæ sanctis animis gaudia, non modò
Humanis nequeat vocibus exprimi,
Sed nec pectore concipi.
Illa est arca noui conscia fœderis,
Conclusus, Domini deliciæ, hortulus,
Rastro intactus ager, sidere pulchrior:
Et sponsa & genitrix Dei.
Felix quisquis eam suppliciter colit,
Rebúsque in dubiis sedulus inuocat.
Numquam hoc qui statuit præsidium sibi,
Spe lusus doluit sua.
Simplex &c.

In festo S. Hadriani.

Christi in militiam nomina ne darent,
Multos impediit supplicij metus:
Multos qui dederant, vis cruciatuum
Illam deserere impulit.
Non sic ille, hodie quem colimus, fuit,

Qui nomen tumido duxit ab Hadria:
Quin constantem animum Christicolûm vidēs
Horum se ad numerum appulit.
Prudenter reputans, non sine numine
Tales cuncta viros aspera perpeti,
Nec se illos temerè sponte sua ratus
Pœnis obijcere omnibus.
Ergo his se agglomerans, credidit: & simul
Index ipse sui, supplicium appetens,
Quæ mente imbiberat, mox eadem suo
Sanxit dogmata sanguine.
Simplex &c.

In die S. Michaelis.

CAElestis canimus militiæ ducem:
Qui periura bonus dißipat agmina:
Et deiecta locis non sibi debitis,
Sedes trudit ad inferas.
Horrendo imbiberat pectore septiceps
Bis quinisque ferox bellua cornibus,
Intactæ sobolem virginis unicam
Sæuis mandere dentibus.
Aeterni imperio sed Michael patris
Conatus Satanæ reddidit irritos:
Et monstrum innumeris fraudibus obsitum
Victor strauit humi potens.
Idem deposito pondere corporis

Exſortes animas criminis excipit,
In cælúmque alacres tollit, & in loco
Lucis perpetuæ locat.
Simplex &c.

In feſto Corporis Chriſti.

CAEleſtes epulæ, certa pijs ſalus,
Quas apponit amor, pura capit fides,
In queis ipſe cibi perpetui loco
Cænæ ſe pater exhibet.
Hîc verbum Domini fallere neſcij
Cæcis iudicium ſenſibus abrogat:
Quod non eſt, oculi cernere ſe putant,
Nec, præſens quod adeſt, vident.
Sub panis ſpecie viua latet caro,
Sub vini ſpecie ſanguis: & vtraque,
Seu tantum ſpecies ſumitur altera,
Chriſtus ſumitur integer.
Felix qui dominum ſedulus hoſpitem
Abſterſis animi ſordibus excipit.
Qui contrà facere id negligit, ah miſer
Ipſe eſt exitio ſibi.
Simplex &c.

In die S. Trinitatis.

O Nullis hominum peruia sensibus,
Naturæ penitus sola capax tuæ,
Cuius condita sunt omnia numine,
Aeterna & monas & trias.
Nato æquæue pater, natéque par patri,
Et manans ab vtroque inclyte spiritus,
Circumfusa tuo nubila lumine
Nostro discute pectori.
Da, mens per speculum cernere te queat
Nostra, & posthabitis te petat omnibus,
E iussísque tuis pendeat, & tibi
Soli dedita seruiat.
Tu clemens miseris da veniam pater.
Tu fili miseris sterne iter ad patrem.
Tu sanctum miseris pneuma vagantibus
Præfer conspicuam facem.
Simplex &c.

In festo D. Ambrosij.

Q Valis periclitantibus,
Totóque iactatis mari
Tranquillitatis nuncia
Se stella nautis obijcit:
Talem, procellis Arrij
Ecclesiam turbantibus,
Qui lumen orbi redderet,
Elegit Ambrosium Deus.

Nondum renatus fluminè,
Sed iam renatus flamine,
Concordibus suffragiis
Episcopus delectus est.
Vt ex ministro Cæsaris
Minister effectus Dei,
Humana linquens ceteris,
Diuina iura panderet.
Non alligatur tempore
Diuina certo gratia:
Sed dum libet, quidquid libet
Puncto vel vno perficit.
Hunc ipse Cæsar horruit,
Contra nec ausus hiscere est,
Cædes ob admissas sacræ
Exclusus ædis limine.
Magnam suis fiduciam
Benignus inspirat Deus:
Sempérque pastoris boni
Multùm potest auctoritas.
Salue, bonorum maxima
Episcoporum gloria,
Plebémque deuotam tibi
Cælo receptus adiuua.
Aeterne cunctorum pater,
Aeterne fili par patri,
Et par vtrique spiritus,
Soli tibi sit gloria.

AD BEATISS. VIRGINEM DEI MATREM, QVAE RE-ligiosissimè colitur in Æde Lauretana.

VNDE mihi insolitus praecordia concutit horror,
Et perfusa metu trepidat, velut icta Deo, mens?
Fallor, an hoc facit ipse locus, stimulósque pauenti
Subijcit, atque animum praesentia numinis vrget?
O caelo dilecta domus, postésque beati,
Quos ego iampridem tota mihi mente cupitos,
Nunc primùm veteris voti reus, aduena viso:
Saluete, adspectíque mihi feliciter este.
Vósne per aetherias Iudaeq à finibus oras
Aligerûm, mandante Deo, vexere manipli?
Hìc virgo genitura Deum, genitricis ab aluo
Prodijt, & blandis mulsit vagitibus auras?
Hìc quoque, virginei seruata laude pudoris
Sancta salutifero tumuerunt viscera fetu?
Ille opifex cunctorum, illa aeterno vnica proles
Aequa patri, ille homini primaeua ab origine lapso
Spem caelo vitámque ferens, hac lusit in aula
Paruulus, & sanctae blanda obtulit oscula matri?
Quenã igitur regum sedes, quae tẽpla per orbem
Huic se ausint cõferre loco? ter & amplius omnes
Ante alias felix Piceni littoris ora:

Cui Solymos spectare domi, cui munere diuûm
Fas calcare domi est pedibus vestigia Christi.
En ego iã supplex procũbam, atq; oscula figam
Parietibus sanctis, spargamq; hoc puluere crines.
Adspice me superis è sedibus, adspice, virgo
Prostratum, atque imo gemitus ex corde cientem,
Et pectus tundentem, & fletibus ora rigantem:
Neu, quamquam culpis adopertum turpibus, arce
Adspectu me diua tuo, si pectore toto
Te veneror, si te, dubijs in rebus, ad vnam
Confugio, téque auxilium sanctißima posco.
Pœnitet ex animo vitæ me Diua prioris,
Pœnitet, & meritas horret mens conscia pœnas.
Quòd nisi tu castò pendentem ex vbere natum
Concilias, placásque mihi, quò tendere cursum
Quóue malis fessam tentabo aduertere puppim?
At tu, namque soles, placida dignare querelas
Aure meas, & ades lapsis mitißima rebus.
Certè equidem tota pendentes æde tabellas
Adspicio, quæ te miseris præsto esse loquuntur.
Hic, te animo spectans, terrentem viscera febrim
Depulit. ille hyadas tristes, hædúmque cadentem
Spectauit tutus, vertentibus æquora ventis,
Et duce te patrias enauit saluus ad oras.
Criminis ille reus falsi, sub iudice duro,
Dum mortẽ exspectat, tenebrosò carcere clausus,
Munere Diua tuo detecta fraude, reuisit
Vxorem, & natos, exoptatúmque parentem.
O ego nunc morbis multò grauioribus æger,

Naufragiúmque timens longè exitiosius illo,
Et iampridem animum peccati compede vinctus,
Si poßim morbis liber, vinclísque solutus,
Fluctibus & ventis laceram subducere puppim:
Quas tibi lætus agam grates, dum vita manebit?
Te, cùm luce noua sparget sol aureus orbem,
Te recinam, quoties abscondet opaca polum nox:
Et tua præcipuo venerabor numina cultu.

TIBVR.

QVICVMQVE *Herculei spectabit Tiburis arces,*
Qua pater Hippolytus, sacri pars magna senatus,
Cura deûm, loca perpetuo prius aspera saxo
Mollijt, & leni iußit mitescere cliuo,
Omnia deprendet longè superantia famam.
Nec tam regifico constructa palatia sumptu,
Auróque illusas ædes, radiatáque tecta,
Quàm semper virides mecũ admirabitur hortos,
Et gelidos fontes, & aquam in sublime volantem,
Séque in multiplices vertentem, vt Protea, formas.
Præcipuè tamen illi animum nouitate monebit
Excisus, res mira, silex, rupésque cauatæ,
Et via facta manu longè per viscera montis:
Qua se Anio pater insueto perueolueret alueo.
Qui longum per iter tenebroso tramite lapsus,
Exit, & arboribus gelidæ non inuidet undæ.

Stāt habiles propter Nymphæ, lymphasq́; parātis
Exceptas vnius in vasa capacia fundunt.
Parte alia ipse suis altricibus adstat Iacchus,
Materníque memor casus, flammæque paternæ
Gaudet aquis, illísque libens sua munera miscet.
Dum stupeo, tam multa vidēs miracula rerum:
Ecce nouus procul alituum concentus ad aures
Fertur & insolita mentem dulcedine tangit.
Adspicio: & gressum propius fero. corpora cerno
Parua ex ære auium, æratis nitentia ramis,
Dædala queis variam tribuit sollertia vocem.
Quamcunque adspicias, delusus imagine, veram
Esse putes volucrē: nisi quòd non euolat vsquam:
Sed ramis affixa suis cantu æthera mulcet.
At veræ mirantur aues: &, cedere dum se
Turpe putāt, liquidis latè omnia questibus implent.
Hic Lucæ egregius labor est, quem Sequana partu
Ediderat, Siculi renouantem inuenta magistri.
Quid? quem non moueat cygnū mētitus adulter
Illudens simili spirantem è marmore Ledam
Deliciísque suis, & aquarum murmure lætus?
Multáque præterea veterum simulacra deorum,
Artis opus priscæ. cunctos verùm arduus inter
Eminet Alcides: qui spectans omnia circum,
Hesperidum veteres hortos præ Tibure temnit.
Sed quid ego hæc versu nequidquam includere tento?
Iampridem exiguum præscripti carminis orbem
Excessi: & dictis semper maiora supersunt.

IDEM.

DELICIAE veterum Tibur voluētib⁹ annis
  Conciderat, priscum perdiderátque decus.
Et nusquam riui, nusquam pomaria, nusquam
  Vlla super tanti signa decoris erant.
Illa loca antiquis toties celebrata poetis
  Horrebant turpi squalida facta situ.
Mærebant erepta sibi sua gaudia Nymphæ,
  Languentes Anio mæstus agebat aquas.
Omnia tempus edax ita deformarat, vt hospes
  Quæreret in medio Tibure, Tibur vbi est?
Non tulit hanc speciem diuini pectoris heros
  Hippolytus, sacri gloria magna chori.
Ille loco senium absterſit, vultúsque priores
  Reddidit, & solito iussit honore frui.
Illius imperio iussæ reuirescere siluæ
  Cœperunt sparsis luxuriare comis.
Ille nouos passim fontes emergere iussit.
  Nec mora fit: fontes prosiluere noui.
Quos circum statuit priscis egesta ruinis
  Plurima Phidiaca signa polita manu.
Ipse Anio frontem pallenti incinctus oliua
  Affluit, & proprias consociauit opes.
Iure igitur fontésque sacri, siluæq; virentes
  Certatim Hippolyti nomen ad astra ferunt:
Et, quoties molli increpuit leuis aura susurro,
  Hippolytum alternis vocibus ingeminant.

Ad Petrum Gerardium,

O Delicati blanda ruris otia,
Curis & ambitu procul:
O dulce murmur limpidorum fontium,
O grata nemorum opacitas,
O sibilantes arborum ingentum comæ,
O prata vere gemmea,
O solitudo amica cogitantibus,
O horror, ô silentium,
Cui nunc canoro gutture obstrepunt aues,
Nunc cantia pastoris vagi,
Seu manè oues in læta ducit pascua,
Seu vespere reducit domum.
O mensa nec luxu affluens, nec sordida,
Dapibus parata rusticis,
Quas non, heri languentem vt irritet gulam,
Doctus saporauit coquus:
Sed filiis iuuenibus & seni viro
Seuera coxit villica.
O bibliotheca nota paucis, ô libri,
Quos rara contrectat manus.
O cella tantùm lectuli vnius capax,
O somne liber, & leuis:
O ad beatam tuta vitam semita
Ignota vulgi sensibus:
Vt vos requiro: vt mente vos tota expeto,
Alia perosus omnia.
Vt lætus ad vos tendit, & gazis libens

Vos anteponit Persicis,
Quicumque puro pectus Olmeo lauit,
Frondémque mordet Delphicam.
Quid tu, Gerardi, cui profanis inuios
Adire fontes contigit,
Partésne easdem sequeris, an siti mala
Opum, aut perustus gloriæ,
Amœnitati ruris & dulci otio
Vitam anteponis aulicam?
O per Lycæi cognitos paucis specus,
Quos sæpe lustrasti puer,
Ne sperne amicus consilì quod dat senex,
Quódque sibi, sed serò capit.
A litterato te otio auocantibus
Occludito aures, & fuge:
Canora monstra vt auribus cera oblitis
Laertis effugit puer.
Beata vita non metallo aut Indici
Spoliis paratur æquoris.
Animo appetenti pauca, quod sat est, sat est:
Auido, atque inexpleto, nihil.
Cùm tibi sit, vnde liber, & planè tuus
Vitam quiete transigas:
Quis, heu, furor te, quis, rogo, impellit furor,
Vincla vltro vt induas tibi,
Et more pulchrum viuere alieno putes,
Nutus timentem diuitis?
Age, rumpe nexus, & iugum collo excute,
Vindéxque & adsertor tui,

Aude

Aude esse felix, & procul cuncta amouens,
Quæ mentem humo adfixam tenent,
Per liquida puri spatia decurre ætheris,
Aeterna tantùm cogitans:
Et ista sortis lubricæ ludibria
Miranda vulgò despere.
Vtinam mihi olim, flore cùm primo rudes
Iuuenta opacaret genas,
Amicus aliquis ista monstrasset senex,
Quæ nunc tibi ipse cantito.
Non ego perisse lustra tot in aula mihi
Vanis dolerem quæstibus.

Dedicatio hortorum Tiburnorum.

NEC *labor Alciden fregit, nec blanda voluptas*
Vmquam animum casti molliit Hippolyti.
Ambarum hos hortos virtutum accensus amore,
Herculi, & Hippolyto dedicat Hippolytus.

Idem.

AVREA *sopito rapuit quæ mala dracone*
Alcides, eadem nunc tenet Hippolytus.
Qui memor accepti, quos hîc consueuerat hortos,
Auctori voluit muneris esse sacros.

Bacchus fonti impositus.

Nondum natus eram cum me propè perdidit ignis.
Ex illo fontes tempore Bacchus amo.

Idem ex aduerso respiciens fontem Nympharum.

QVI colitis Bacchum, comites simul addite Nymphas.
Nam sine ope illarum munera nostra nocent.

In tabulam Tantali.

SI quando admittant sua te ad secreta potentes,
Quisquis es, exemplo disce tacere meo.

In tabulam Iasonis nauigantis, & Herculis raptum Hylam quærentis.

Viribus auferres, quod fraude parabis Iáson:
Eripit Alciden sed tibi raptus Hylas.

PROLOGVS IN PHORMIONEM TERENTII, CVM EAM aliquot nobiles adolescentuli HIPPOLYTI Cardinalis Ferrariensis iussu acturi essent.

ETSI scio esse hîc neminem, qui nesciat
Quid apparatus noster hic velit sibi,
Tamen mearum partium esse existimo,
Interea dum se mei sodales comparant,
Bona cum venia vestra pauca dicere,

Quæ ſcire vos, & veſtra, & ipſorum intereſt.
Comœdiam Terentij acturi ſumus,
Cui Phormioni nomen ipſius indidit,
Quòd paraſitus in ea Phormio primas agit.
Neque hoc videri debet aut mirum, aut nouum:
Quandoquidem in omni vita, nedum in fabulis,
Paraſiti, ſcurræ, ſycophantæ, omne id genus,
Bonis repulſis, ipſi iam primas agunt.
Quòd ſi quis eſt, parum decorum, qui putet,
Iuuenes ingenuos perſonatos conſpici, in
Scenam prodire, & quaſi facere hiſtrioniam:
Is ſibi reſponſum hoc habeat: nulla re magis
Dijudicari omnia, quæ mortales agunt,
Quàm fine, quem is, qui quid agit, proponit ſibi.
Qui ſcenicam artem victus cauſſa factitant,
Et, vt coquis ac laniis riſum excitent,
Diſtorquent ora, inſulſa dicta dictitant,
Contundunt pugnis ſe inuicem, atque horũ omniũ
A plebe viles exigunt mercedulas,
Meritò hiſtrionum nomen & famam ferunt.
Nil ſimile noſtrum eſt. Nos, vt noſtrã induſtriam
Vobis probemus omnibus, vt communi hero
Hilaremus animum, cui debemus omnia,
Vnum id petentes, hunc laborem cepimus.
Quamquã, ô ſupremi cælites, quẽ iam omnium,
Pudere debet perſonatum conſpici,
Cùm id omnis ætas, omnis ordo factitet?
Sed nolo nunc vlcera cuiuſquam tangere,
Ne quis ſatyram hanc eſſe dicat, non comœdiam.

Nunc vnũ à vobis, priusquã hinc abeã, postulo:
Si vos, quod vestri honoris caussa fit, iuuat,
Fauete, & vigilate animis, vigilate auribus,
Dormite linguis. qui tacere non queunt,
Bene fecerint, si cesserint ijs, qui queunt,
Ne & turbent alios, & morbum prodant suum.
Facite, ad conanda in posterum nos talia
Bonitas vt vestra, atque æquanimitas excitet.

Ad Antonium Montecatinum.

TAndem querellis pone modum tuis,
Et fata mæstis inuida vocibus
Clamare, crudelésque diuos
Cum gemitu lacrumísque parce.
Nam, quid Lycei iuuerit auios
Lustrasse saltus, fontibus ac sitim
Ex vulgo inaccessis leuasse,
Ingenióque adiisse diuos,
Si mentis istud præsidium tuæ
Perrumpit, & sese intus agit dolor,
Imísque feruens in medullis,
Te quasi perdomito triumphat?
Magnam doloris fata quidem tibi
Caussam obtulerunt, quæ tibi cognitam,
Longóque rarum vsu sodalem
Hannibalem ante diem abstulerunt.
Qui quamquam auitis sat titulis domi
Foríque clarus, non tamen id sibi
Satis fore ornando putauit,

Ni proprios etiam ipse honores
Labore magno quæreret impiger,
Comámque lauro duplice necteret,
Et qua ferox Gradiuus, & qua
Pulcher Apollo suos coronat.
Heu quis deorum mentibus addidit
Famæ illam honestis immodicam sitim?
Quàm sæpe multis ille tristem
Funeris accelerauit horam.
Sed, quorsum inanes iam querimoniæ?
Ille ipse, quem vrges questibus, Hannibal,
Felix, & insertus deorum
Consilio, mala nostra ridet.

In D. Barbaram.

BARBARA, *qui laudes speret se æquare canendo*
Posse tuas, idem pulsantes litora fluctus,
Et Libyæas numero comprendere tentet arenas.
Te pater insanus turri concluserat alta:
Sed veram Danaen verus te Iuppiter illic
Despondit sibi Christus, & arto fœdere iunxit.
Illo & tu triplices fieri inspirante fenestras
Mandasti, & niueo sculpsisti in marmore signum,
Quo reparata salus, & deficiente ministro
Ipsa tuos mersisti vndis lustralibus artus.
Quid memorem, vt tibi mons fugienti cesserit, aut
Ceperit indicij vesanus præmia pastor, (qua

Qui dum miratur pecudes in marmora versas,
Ipse suum pariter sensit lapidescere corpus.
Non tu carnifices, non tu tormenta timebas,
Non gladios, animosa, & Christo plena virago,
Qui te ad caelestem meritis pro talibus aulam
Euexit, regnique libens in parte locauit.
At tu Diua graues hominum miserata labores,
Pacem illis, veniámque ora, & nocitura repelle,
Praecipuè antiquo prognatum ex sanguine regum
Gonzagam, felix quo se duce Mantua iactat,
Qui virides Minci ad ripas tibi Diua sacrauit
Templũ augustũ ingens, cura quod & ipse tuetur
Peruigili, & flammam latè spargentibus aris
Saepe manu propria meritos imponit honores,
Hunc tu Diua tuo protectum numine sancto
Conserua populúmque simul, qui sacra, secutus
Principis exemplum, puro tua corde frequentat.

GVSTANDA *vita, non fruenda, homini datur.*
Nam, cùm fruendi tempus est, tum deserit.
Felicius maritus, an celebs agat,
Priuata vita sitne regno dulcior,
An vita regia solium attingat Iouis:
Peregre mori suauius sit, an domi:
Qui, quámque multi, & quo parandi more sint,
Quo habendi, amici: nullus haec curat puer:
Rarus adolescens: nec senex omnis videt.
Et haec tamen vitam propè omnem continent.
Quae si quis acri cura & usu peruigil

Longo notarit, idémque secum statuerit,
Quid fugere, quid contemnere, & quid persequi
Expediat homini, vix eam ingresso viam,
Quam maximè vnam ex omnibus probauerit,
Obstat senectus inuida, & cursum impedit:
Mox auida tristes Lachesis inijcit manus.
Sic viuere meditantibus vita euolat.

QVamuis quae medio me fixa in pectore torquet,
Vibrata est oculis certa sagitta tuis:
Ne tamen, ô ne, vita, auctores vulneris istos,
Altorésque aliò vertere perge mei.
Sed fige vsque in me, vt tantò impensius vrar.
Nam mi è tam dulci est vulnere dulce mori.

FORMOSA es, fateor, formosa, & digna rogari,
Sed nemo tamen hîc te Telesilla rogat.
Cur tu igitur nobis longo sermone pudorem
Tam crebro iactas, duritiámque tuam?
Et te velle prius dicis tormenta subire
Omnia, quàm quisquam te potiatur amans?
Vis tibi vera loquar? modus est hic ipse rogandi.
Ipsa rogat, nullo si qua rogante negat.

SI exspectas, Pamphile, ipsa dum negotia
Te accersant vltro, & dormientem exsuscitent,
Vehementer erras. taciti discedunt dies:
Nec obliuiosos officij admonent sui.
Superba res est rei gerenda occasio,

Semel contempta, nunquam postidea redit.
Vigiles oportet, & tua accures memor.
Nam, si ipse rem curare negligas tuam,
Fugit illa, & facilè, qui se curet, inuenit.
Tu rem quam cures postea haud facilè inuenis.

MEMINI *magistrum puero mi olim hoc dicere,*
Summum Iouem facere item, ut caupones solent:
Qui vina ut vendunt, turbant, miscent, diluunt:
Nec cuiquam vini simplicis danunt cadum.
Itidem illum aiebat in vita mortalium
Numquam fortunam simplicem quoiquam dare:
Sed temperare fata lætis tristia.

E Græco Callimachi.

N*Amq; & ego nitido capiti, flauisque capillis*
Serta olim Assyrio sparsa liquore dedi,
Et bona in ingratum congessi plurima ventrem:
Cuncta sed in ventos illa abiere leues.
Seruarunt solæ commissa fideliter aures,
Corporis hac vna est parte reperta fides.

RAPHAELIS VRBINATIS PICTORIS EXIMII Tumulus.

Ipse loquitur.

S*IC mea naturam manus est imitata, videri*
Posset ut ipsa meas esse imitata manus.

Sæpe meis tabulis ipsa est delusa, suúmque
Credidit esse meæ quod fuit artis opus.
Miraris, dubitásque? audito nomine credes.
Sum Raphael. hei mi, quid loquor? immo fui.
Et tamen, his dictis, quid opus fuit addere nomen?
Alterutrum poterat cuilibet esse satis.
Nam mea & audito est notissima nomine virtus:
Et præstare vicem nominis ipsa potest.

QVIDQVID *agam, Claudi, seu quò me vertere*
Seu nihil, vt soleo desidiosus, agam: *(tentem,*
Ante oculos tua mi adsiduè obuersatur imago:
Vnáque tristitiam gignit, & vna leuat.
Angor enim infelix, quòd te, quo sospite solùm
Esse velim sospes, quo moriente mori,
Nunc, ubi sis, quid agas, vetterẽ tibi cura medentũ,
An nondum, morbum pectore depulerit,
Nec scio, nec iam scire ulla ratione potis sum:
Quæ me res angore vnica penè necat.
At rursus nihil est, quo me ipse hoc tempore soler,
Quódque oculos tristi tergeat imbre graues,
Te nisi cum vana sibi mens sub imagine fingit:
Seu vigilem, dulci siue sopore premar.
Hoc mihi Nepenthes curas dissoluere prōptum est.
Luctibus hæc vna est apta medela meis.
Tecum ego nunc videor teneros percurrere versus,
Siue Catulle tuos, siue Tibulle tuos:
Nunc etiam rerum caussas tentare latentes
Discere & vnde fluant, omnia quóque fluant:

Tunc herba in viridi, late porrectus ad umbram
Arboris, & riuum molle strepentis aquæ,
Auráſque, & dulces auium captare ſuſurros,
Pérque vices tecum multa iocoſa loqui.
Gratia dîs, qui mentẽ homini celerémque dederũt,
Et queuis habilem fingere ſpectra ſibi.
Illa & plumipedem ſuperarit Perſea curſu,
Et celerem inuicti Bellerophontis equum.
Nec mihi, ſe cuius rerum natura creatrix
Expreſſam in tabulis cernit, vt in ſpeculo,
Tam bene te docto Titianus pollice pingat,
Quã mens te adſiduè pingere prompta mea eſt.
Atque vtinam tibi ſit de nobis mutua cura.
Nec, quin ſit, dubito: ſed tamen eſſe precor.
Non ego vulgari te, Claudi, amplector amore.
Hac face rara Deus tangere corda ſolet.
Me me ipſe odiſſem, niſi tu me gratus amares:
Nec niſi me, quoniam ſum tibi carus, amo.
Denique cùm fuero nulli credenda locutus,
Pars tamen illa mei paruula amoris erit.
Dî faciant, longos producere detur in annos
A pueris cœptæ fœdus amicitiæ.

Franciſco Duareno Iuriſconſulto.

QVI *te Romani, Duarene, ænigmata iuris*
Soluentem vidit, nec tamen obſtupuit,
Illum ego crediderim ſenſúque animóque carere
Qualis in Aegæo ſtat metuenda mari

Edita flaminibus Caurorum obnoxia rupes,
Quam neque bacchantis concita vis pelagi,
Nec vis ventorum propria de sede reuellat.
Nam sine eloquij flumina suspicimus,
Ipse tibi Adrastus, tibi se summitat Vlyxes,
Summittat Pylij lingua beata senis.
Seu magis ingenij praestans miramur acumen,
Haec quoque laus vni danda dicanda tibi est.
Quis veterem historiam cura maiore reuoluit?
Quis, veteres quidquid perdocuere sophi?
Atque utinam nobis vnà, Duarene, liceret
Hoc quidquid vitae est quod datur exigere:
Quàm me saepe tuo pendentem ex ore videres
Sermones auida combibere aure tuos.
Fors etiam tua me vestigia ponè sequentem
Proueheret sensim perficerétque labos.
Mi siquidem non ingenij vis viuida desit,
Quominus esse aliquid, te praeeunte, queam:
Verum me vna Venus, Venus heu me cõsuit vna,
Vna hominum & diuorum omniũ acerba lues.
Vna Venus misero sensus exsorbuit omnes:
Vna Venus misero mentem animi eripuit.
Me me illa innumeros adigit pallere colores,
Me me illa inuito molliter ore queri.
Illa die noctem, lucémque requirere noctu,
Et dare non sani mille notas animi.
Nec mihi vel caelum prodest implere querellis,
Vel facere ad magicos impia sacra focos.
Saepe ego me puro lustraui sulfure, saepe

Mussaui ignoto barbara verba sono.
Sæpe caput viuo ieiunus flumine mersi
Ipsa sub indicti primula tela die.
Et mihi tentata est quæcunque expellere amorem
Lecta in sepositis creditur herba iugis.
Sed neque me sulfur, nec verba, nec vnda, nec herbæ,
Ah miserum, ex vlla parte iuuare queunt.
Quod mihi nascenti sidus præluxit, vt in me
Irrita sint, quæ aliis auxilio esse solent?
At quondam obscœnas Zethes, Zetheq́; gemellus
A Phinei mensis depulit acer aues:
Illa etiam Alcidæ perijt confixa sagittis
Iapetionidæ tundere sueta iecur.
Et tamen ille Deûm vulgauerat ore susurro
Arcana obscuris inuoluenda notis:
Hic Iouis è solio subreptum venerat ignem,
Fallacíque ipsum luserat arte Iouem.
Verùm ego si studui verbo temerarius vllo
Siue hominum quemquam lædere, siue Deûm,
Ista meo numquam decedat pectore pestis:
Sed populet sensus irrequieta meos.
An miserorum hominũ cuique est suus additus error,
Ne se cælicolis autumet esse parem?
Hunc igitur nummi, sitis illum exurit honorum,
At me ætas florens, & bona forma rapit.
His ego si iubear penetrare Acheronta duobus,
Ipsum Acheronta leuis sit penetrare labos.
Possum ego per gladios, possum transire per ignes,
Et bibere Aeæa trita aconita manu:

Insanum Veneris nequeo cohibere furorem:
Sit licet immeritò semper acerba mihi.

O lingua lingua : vt magna eges custodia:
Quæ & aliis sæpe,& sæpius domino noces.
Multum assecutust,qui bene didicit loqui:
Qui bene tacere,non minus assecutus est.

NIVIBVS *hiems exuberat, ver floribus,*
Aestas aristis affluit,lacrumis amor.

CVM *omnia in amore misera sunt,tum id omniũ*
Miserrimum est,potiri amica cùm velis.
Repulsa amor conditur,vt cibus sale:
Sine spe metúque insipidus atque insulsus est.

SI *mihi lacerti,quales olim,nunc forent:*
Non lingua potius tibi opem ferrem,quàm manu.
Nunc tarda membra,& sanguis adstrictus gelu
Conserere in acie cum hostibus manum vetant:
Prodesse patriæ voce & consilio sinunt.
Corpus abit annis : consilio animus viget:
Virésque senibus defluunt,verba affluunt.

QVAE *te caussa mihi potuit mutare, Neæra,*
Vt mea iam non sis quæ modò dicta mea es?
Quónam amor ille abijt,quo te iactare solebas,
Cùm tibi magna satis gloria amator eram?

Certè etenim & memini ipse, & te meminisse necesse est,
Quàm sæpe exciderint talia verba tibi.
Dona iuuent alias, dum me Muretus amabit,
Cetera mi vt desint omnia, diues ero.
Aurū aliæ gēmásque, ego nil, nisi carmina, poscā:
Plus mihi diuitijs omnibus illa placent.
Nec minus ipse tibi parili coniunctus amore,
Talia reddebam dicta, sed ex animo.
Vre Cupido alios. ignis mihi sola Neæra est.
Odi alias omnes. quinetiam obtulerit
Si mihi se Venus ipsa, Venus feret ipsa repulsam.
Solus ego illius, sola vt & ipsa mea est.
Hei mihi vix menses absum à te quattuor: & te
Alterius factam nuncia fama refert.
Quid si Taprobanæ petiissem aut litora Thyles?
Tam longè distat Tibris ab Eridano?
At cùm me flentem flens ipsa amplexa teneres,
Inque tuo stratus limine staret equus,
Complexúque tuo vix me subducere possem:
Iam discedenti qualia dicta dabas.
Dum viuam, res nulla tuo me auellet amore.
Quòd si post vita tempora durat amor, (bo.
Tūc quoque te, Murete, etiā vmbra et puluis ama-
Hæc mihi tum multis non sine lacrymulis
Te memini dixisse, ô nuper cara Neæra.
Et, quamquam odisti, nunc quoque cara tamen,
Cara, fatebor enim, quamquā te absentia mutat:
Factura est leuitas nec me aliena leuem.

Iuppiter, vt certi nihil est in amore puellæ,
Sæpe vno decies odit amátque die.
Quàm melius foret à vanis auertere mentem,
Et solida ac numquam deperitura sequi.
O si me meliórque Venus, meliôrque Cupido
Vindicet, iniecta corripiátque manu.
Tunc flebis, cùm me ereptum nouus ignis habebit:
Et te culpabis, duritiámque tuam.
Ast ego subducta vinclis ceruice molestis,
Ridebo, inque vicem, perfida, durus ero.
Vt seruus dominæ imperium perpessus iniquæ,
Quem prætor iuris iussit abire sui.

Basium Iuliæ.

CVM *roseam inflectens ceruicem ad basia torques,*
Et tibi iam pæti molle natant oculi:
Præ desiderio propè tum mi anima ipsa liquescit,
Víxque potest tanti vim tolerare boni.
Pòst, vbi iam licet, admotis vtrinque labellis
Ambrosium suauis sugere florem animæ:
Tum mihi, tum videor Diuorum accũbere mensis,
Atque haurire auidè nectareos latices.
Iulia flos æui, cùm, quæ sunt proxima summis,
Tam facilis dones, cur modò summa negas?
An metuis, Deus efficiar ne fortè fruendo,
Et sine te sedes euolem ad ætherias?
Pone metum, formosa. tuos quæcumque tenebit
Ora oculos, semper cælum erit illa mihi.

NAM si lamentis alleuaretur dolor,
Longóque fletu minueretur miseria,
Tum turpe lacrumis indulgere non foret,
Fractáque voce diuûm obtestari fidem,
Tabifica donec pectore excesset lues.
Nunc haec neque hilum de dolore detrahunt,
Potiúsque cumulum miseris adijciunt mali,
Et indecoram mentis mollitiam arguunt.

HERE, si querellis, eiulatu, fletibus
Medicina fieret miserijs mortalium,
Auro parandae lacrumae contra forent:
Nunc haec ad minuenda mala non magis valent,
Quàm naenia praeficae ad excitandos mortuos.
Res turbidae consilium, non fletum, expetunt.

VT imbre tellus, sic riganda mens mero:
Vt illa fruges, haec bona consilia efferat.

FINIS.

